

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **ARMEX Oil, s. r. o.**, IČO 25403460
sídlem Mánesova 2022/13, Děčín VI-Letná, 405 02 Děčín
zastoupený Mgr. Helenou Psychlovou,
sídlem Na příkopě 1047/17, Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti výroku II. rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R21/2016/HS-29577/2016/310/TPa,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda ÚOHS“), kterým předseda ÚOHS zčásti zamítl rozklad žalobce a potvrdil výroky I. a III. rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2015, č. j.

ÚOHS-S164/2015/KS-46422/2015/840/JMě. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. d) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v rozhodném znění (dále jen „ZOHS“), kterého se dopustil tím, že uskutečnil nedovolené spojení se společností TRANSCARGO s. r. o., IČO 65141261, ještě před podáním návrhu na zahájení řízení, kterým se takové spojení dle § 18 odst. 1 ZOHS povoluje, za což byla žalobci udělena pokuta ve výši 7 549 000 Kč se splatností do 90 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč se splatností do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný přistoupil ke snížení (v rozsahu 50 %) původní částky, vypočtené dle metodiky žalovaného „Zásady postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v platném znění“ (dále jen „Zásady postupu ÚOHS“ či „metodika“), a to s ohledem na polehčující okolnosti daného případu.

2. Předseda ÚOHS se v žalobou napadeném rozhodnutí neztotožnil s námitkami žalobce v jím podaném rozkladu, pokud v nich zpochybňoval právní závěry žalovaného ohledně spáchání předmětného správního deliktu, resp. stanovenou výši náhrady nákladů řízení. Částečně však přisvědčil námitkám žalobce, v nichž namítal, že závažnost jednání žalobce byla minimální, a přesto žalovaný uložil žalobci mimořádně vysokou pokutu, a to jak co do absolutní výše, tak co do porovnání s ostatními pokutami, ukládanými žalovaným v obdobných případech, a proto předseda ÚOHS ve výroku II. rozhodnutí žalovaného změnil co do výše uložené pokuty tak, že pokutu snížil o 35 % na částku 4 906 000 Kč. Důvodem pro tuto změnu předseda ÚOHS spatřoval v tom, že žalovaným nebyly dostatečně zohledněny polehčující okolnosti projednávaného případu, zejména skutečnosti, že žalobce se sám bez podezření žalovaného ke spáchání správního deliktu přiznal, významnou měrou pomohl k objasnění případu výrazně nad rámec zákonné povinnosti, jeho snaha již nemohla být intenzivnější, jednání účastníka řízení zjevně nebylo způsobilé reálně narušit hospodářskou soutěž na relevantním trhu, když ostatně předmětné spojení soutěžitelů bylo následně povoleno ve zjednodušeném řízení dle § 16a ZOHS, žalobce uskutečnil po spáchání protiprávního jednání další spojení se společností DRACAR CZ a. s., a to již v souladu se ZOHS. Z těchto důvodů se dle předsedy ÚOHS se případ žalobce jeví do značné míry výjimečným, což ospravedlňuje ono výrazné snížení uložené pokuty.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), se žalobce domáhá toho, aby krajský soud zrušil výrok II. napadeného rozhodnutí předsedy ÚOHS, *in eventum* aby krajský soud v rozsudku podle § 78 odst. 2 s. ř. s. přistoupil ke snížení stanovené pokuty, a to na částku 100 000 Kč.
4. Žalobce, za použití obdobné argumentace, jakou předestřel již v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného, namítá, že napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS je v rozporu se zásadou přiměřenosti a individualizace trestu a v rozporu s § 22b odst. 2 ZOHS, přičemž je založeno na nesprávném právním posouzení zjištěných skutkových okolností, jimž, coby polehčujícím okolnostem, nebyla přisouzena dostatečná míry závažnosti. Dle žalobce jestliže metodika stanovuje limity pro snížení pokuty na základě skutkových okolností maximálně o 50 %, jedná se o nepřipustné zvýšení spodní sazby trestu za spáchaný správní delikt, neboť toto omezení není upraveno žádným právním předpisem. Dle žalobce tak pro správnou individualizaci trestu měla být použita jako spodní hranice sazby trestu výše 0 Kč, k níž by na základě zjištěných skutkových okolností měla výše pokuty směřovat. Předseda ÚOHS nicméně dle žalobce nesprávně považoval za překážku pro uložení trestu při spodní hranici sazby skutečnost, že jednání žalobce představovalo „porušení důležité zákonné povinnosti, kterého se měl žalobce vyvarovat“, neboť se jedná o skutečnost, která je obecné povahy a je již vyjádřena zákonem v jednotlivých znacích příslušné skutkové podstaty a v trestní sazbě, a tudíž nemá vypovídací hodnotu k individuálním

zvláštnostem spáchaného deliktu. Žalobce je toho názoru, že o výměře trestu nerozhodují zákonné znaky skutkové podstaty správního deliktu, ale jediné individuální způsob a intenzita naplnění znaků deliktu, přičemž zde má význam hledisko polehčujících okolností, vyjadřujících zvláštnost a individuální závažnost spáchaného deliktu. Dle žalobce tak „porušení důležité zákonné povinnosti“ zcela postrádá individuální charakter a nelze k nim při určení výměry trestu přihlížet.

5. Žalobce rovněž namítá, že rozhodnutí předsedy ÚOHS je v rozporu se zásadou subsidiarity přísnější sankce, neboť jím použitá argumentace, že trest za spáchání správního deliktu musí mj. plnit i represivní a generálně preventivní funkci, reálně tím vylučuje udělení trestu při spodní hranici trestní sazby či symbolického trestu, neboť dle předsedy ÚOHS takový trest funkci represivní a generálně preventivní nikdy plnit nebude. Takový přístup dle žalobce znamená rezignaci na zásadu individualizace sankce, nehledě na to, že pomíjí specifika každého jednotlivého případu.
6. Žalobce rovněž uvádí, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou spravedlivého trestání z toho důvodu, že způsob výpočtu pokuty použitím ukazatele hodnoty prodeje žalobce je s touto zásadou v rozporu, neboť se nejedná o objektivní ukazatel, a to s ohledem na další ekonomická kritéria, jakými jsou např. zisk nebo vlastní kapitál, které by bylo při stanovování sankce také vhodné zohlednit, neboť v některých oblastech podnikání z důvodů nižších marží lze za stejného obrátu generovat odlišný zisk. V neposlední řadě pak žalobce namítá, že žalovaný v rozhodnutí vybočil zásadně a nedůvodně ze své dosavadní praxe. Žalobce konkrétně namítá, že předsedou ÚOHS zmiňovaná rozhodnutí v případě Lasselsberger Holding International GmbH ze dne 15. 7. 2002, č. j. 2440/02, či v případě VTK GROUP a. s. a David Beran ze dne 30. 1. 2008, č. j. S083/2007/KS-02565/2008/840n, v nichž žalovaný shledal důvod pro udělení symbolické pokuty s ohledem na „velmi specifické a bezprecedentní“ okolnosti, jsou srovnatelné s případem žalobce a nelze se tak ztotožnit s hodnocením předsedy ÚOHS, že v případě žalobce nenastaly, resp. že dle předsedy ÚOHS v jeho případě nastaly „do značné míry výjimečné“ a v porovnání „s drtivou většinou případů“ nesrovnatelné okolnosti. Žalobce uvádí, že paradoxně v těchto rozhodnutích byla účastníkům řízení za porušení ZOHS za závažnějších okolností, než tomu bylo v případě žalobce, udělena často pokuta nižší jak v absolutní částce, tak v částce v poměru k zisku či vlastnímu kapitálu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s námitkou ohledně porušení zásady přiměřenosti a individualizace trestu, neboť jak žalovaným, tak i předsedou ÚOHS bylo konstatováno, že spáchaný delikt žalobce je třeba považovat za relativně málo závažný. V prvostupňovém rozhodnutí udělil žalobci pokutu ve výši, představující cca 0,043 % obrátu žalobce za rok 2014, předseda ÚOHS tuto pokutu dále snížil na hodnotu cca 0,028 % obrátu soutěžitele za rok 2014. Tato hodnota odpovídá typu provinění, jehož se žalobce nesporně dopustil, i individuálním okolnostem tohoto deliktu. Žalovaný je toho názoru, že pokuta, nedosahující ani 0,5 % zákonného rozmezí sankce pro daný delikt nemůže být v tomto případě s ohledem na zvažované okolnosti považována za excesivně vysokou, a že další snížení pokuty by již negovalo její účel. Ve vztahu k výši pokuty postupoval žalovaný v souladu s metodikou, která slouží k transparentnějšímu použití správního uvážení při stanovování výše pokuty, přičemž původní výši pokuty následně žalovaný snížil o 50 %, což je dle metodiky maximální možná částka pro snížení výše pokuty, již však následně předseda ÚOHS i přes tento limit s ohledem na skutkové okolnosti dále snížil na úroveň necelé jedné třetiny původní částky.
8. Dle žalovaného je žalobcova rétorika, že spodní hranici sazby pokuty za nedovolené spojení podle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS představuje částka 0 Kč, nebezpečná, neboť by mohla znamenat, že soutěžitelé, za předpokladu, že své spojení přiznají, s žalovaným budou maximálně spolupracovat, a že toto spojení následně bude žalovaným povoleno, nemusí dodržovat zákon.

Žalovaný má za to, že dodržení zákonné procedury spojení soutěžitelů není samoúčelné, a že ji měl dodržet i sám žalobce, který nemohl mít jistotu o tom, že jeho spojení bude bez dalšího žalovaným povoleno. Přestože jsou tedy okolnosti žalobcova případu do jisté míry výjimečné, nesnižují společenskou nebezpečnost jeho jednání na bagatelní úroveň a plně ospravedlňují to, aby mu byla uložena pokuta, která bude v poměru k horní hranici možné sankce velmi nízká, ale stále citelná, aby i další soutěžitele v obdobné pozici motivovala k dodržení zákona. Z toho, že žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 0,1 % obrátu, tedy ve výši 1 % zákonného rozpětí lze usuzovat, že skutečnost, že žalobce nedodržel důležitou povinnost, vyplývající ze ZOHS, žalovaný nepromítl přímo do hodnocení individuálních okolností žalobcova deliktu jako faktor, jak žalobce ve své argumentaci naznačuje.

9. Ve vztahu k námitce porušení zásady subsidiarity správní sankce žalovaný uvádí, že uložení symbolické sankce v tomto případě není na místě, neboť by to nebylo přiměřené závažnosti deliktu a skutkovým okolnostem. Žalobcovo jednání totiž bylo posouzeno jako málo závažné, nikoliv však bez společenské škodlivosti. Žalobce sice namítá, že jeho přičiněním byla ochráněna hospodářská soutěž, avšak jeho jednáním byla v první řadě hospodářská soutěž ohrožena, proto by jeho přiznání mělo být vzato jako polehčující okolnost, nejde však o okolnost, která by subjektu, narušujícímu (byť potenciálně) hospodářskou soutěž, měla přinést beztrestnost. Z napadeného rozhodnutí je pak dle žalovaného zjevné, že ke svému závěru o snížení pokuty došel na základě individualizace, nikoliv na základě nějakého axiomu.
10. Ve vztahu k zásadě spravedlivého trestání žalovaný uvádí, že ani kritérium zisku, ani kritérium vlastního kapitálu, nemusí být za určitých okolností vhodným ekonomickým hlediskem pro stanovení výše pokuty, neboť zisk je možné alterovat investicemi a dalšími operacemi, čímž by mohl soutěžitel, se kterým by bylo vedeno správní řízení, záměrně snížit částku pro výpočet pokuty, a výše vlastního kapitálu závisí na celé řadě faktorů, přičemž stejný vlastní kapitál dvou různých společností může přinášet značně rozlišné zisky a může odpovídat i jinému ekonomickému postavení těchto společností. Dle žalovaného je obrat na relevantním trhu nejstabilnějším ekonomickým ukazatelem pro výpočet pokuty, což potvrzuje i fakt, že byl tento ukazatel zvolen jako hranice pro výši pokuty dle § 22a odst. 2 ZOHS nebo dle unijních předpisů či interních pokynů jiných soutěžních orgánů v Evropské unii.

IV. Obsah dalších podání

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že ve vztahu k námitce nedostatečné individualizace trestu žalovaný uvádí pouze obecné proklamace, že žádnou povinnost při ukládání trestu neporušil, aniž by rozvedl či dovysvětlil a doplnil své úvahy, které se promítly do výše trestu. Dle žalobce je tím, že je v metodice uvedeno rozdělení správních deliktů podle § 22a ZOHS na základě typové závažnosti rozšířením typové závažnosti nad rámec, stanovený zákonem, proto samo toto rozdělení v metodice nemůže mít kvality, umožňující posoudit individuální závažnost spáchaného deliktu, ani to nemá za cíl, když má dle samotných zásad toto rozdělení sloužit pouze k posouzení typové závažnosti. Brání-li se tedy žalovaný námitce, že nedostatečně individualizoval trest v nyní projednávaném případě tvrzením, že individuální závažnost posoudil na základě kritérií, stanovených metodikou, je zřejmé, že otázka individualizace nemohla být posouzena v souladu se zásadou individualizace a přiměřenosti trestu. Žalobce dále uvádí, že žalovaný se ve svém vyjádření snaží bagatelizovat skutečnosti, že při ukládání výměry trestu v rozpětí trestní sazby nepřipustně zohlednil mezi kritérii, určujícími individuální závažnost spáchaného deliktu i skutečnost obecné povahy příslušné skutkové podstaty a v příslušné trestní sazbě, pročez tuto skutečnost nelze při ukládání trestu žalobci znovu přičítat. Žalobce setrvává na svém stanovisku, že předseda ÚOHS ve svém rozhodnutí upřednostnil preventivní funkci trestu před zájmem na ochraně hospodářské soutěže, neboť trval-li žalovaný na citelném postihu žalobce z důvodu prevence, čemuž předseda ÚOHS přisvědčil, vyslal tím signál ostatním soutěžitelům, že pokud neúmyslně v důsledku neznalosti

opomenou splnit důležitou právní povinnost, byť by samo toto jednání nebylo schopno narušit právem chráněný zájem, vyplatí se zjevně nečinit kroky k odčinění svého pochybení, když takové kroky se promítnou do výše sankce jen limitovaným způsobem s ohledem na potřebu citelného zásahu do majetkové sféry delikventa. Dle žalobce pak nebude ohroženo dodržování povinností dle § 18 odst. 1 ZOHS, neboť žalovaný musí respektovat vlastní praxi pouze za stejných či obdobných okolností, přičemž tyto okolnosti byly v řízení dle žalobce vymezeny tím, že žalobce sám dal podnět k zahájení správního řízení o svém deliktu dle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS, a to dříve, než se žalovaný o spáchání správního deliktu dozvěděl, tento podnět učinil žalobce bez zbytečného odkladu ihned poté, co zjistil, že porušil ZOHS, a zároveň usiloval o zjednání nápravy, požádal o dodatečné povolení spojení a v tomto řízení bylo žalobci vyhověno, spojení soutěžitelů nemělo negativní dopad na hospodářskou soutěž na relevantních trzích ani na spotřebitele a žalobce se porušení ZOHS dopustil toliko z nedbalosti v důsledku své nezkušenosti v oblasti akvizic, nikoliv neúmyslně. Z tohoto důvodu žalobce trvá na svém stanovisku, že v daném případě bylo za kumulativního spojení výše uvedených podmínek odůvodněné uložit pokutu v symbolické rovině.

12. V duplice žalovaný trvá na tom, že při ukládání pokuty dodržel parametry, nastavené zákonem, a své úvahy ve správních rozhodnutích přezkoumatelně vysvětlil. Nejprve byla posouzena závažnost jednání žalobce podle metodiky jako závažný delikt s trestní sazbou do 1 % hodnoty prodeje na relevantním trhu. Dále byla posouzena individuální závažnost tohoto jednání, v rámci čehož bylo vzato v úvahu, že spojení soutěžitelů nemělo negativní dopad na hospodářskou soutěž na relevantních trzích ani na spotřebitele, a že bylo dodatečně povoleno. Současně bylo přihlédnuto k nedbalostnímu charakteru protiprávního jednání. Na základě těchto skutečností byla stanovena sazba pro výpočet pokuty jako 0,1 % hodnoty prodeje, a byla zohledněna i délka trvání protiprávního jednání žalobce. Vzhledem k výrazné spolupráci a aktivitě žalobce následně žalovaný snížil v souladu s metodikou uloženou pokutu o 50 %, přičemž toto rozhodnutí bylo předsedou ÚOHS přehodnoceno tak, že uložená pokuta byla ještě dodatečně snížena o 35 %. Výše pokuty je tak dle žalovaného zcela přiměřená a reflektující jak typovou, tak individuální závažnost jednání žalobce, naplňující jak preventivní, tak i represivní funkce, které má sankce plnit. Ověřeno bylo i to, že sankce nemá likvidační charakter. Dle žalovaného nelze souhlasit s tím, že měla být uložena žalobci pokuta v symbolické výši, a to z mnoha důvodů, které zazněly v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. K tomu žalovaný doplňuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu ani skutečnost, že porušením zákonné povinnosti nedošlo k narušení hospodářské soutěže, nemůže eliminovat naplnění materiální stránky správního deliktu, a že dohled nad spojováním soutěžitelů, je činností preventivní, *ex ante*, proto tvrzení žalobce, že žalovaný a předseda ÚOHS upřednostnili zájem prevence nad ochranou hospodářské soutěže, není na místě.

V. Ústní jednání konané dne 5. 6. 2019

13. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, ve vyjádření k žalobě, v replice k tomuto vyjádření, resp. v duplice žalovaného.
14. V rámci ústního jednání krajský soud provedl žalobcem navržené listinné důkazy v podobě vybraných rozhodnutí žalovaného (vedle citovaných rozhodnutí ve věcech Lasselsberger Holding International GmbH; VTK GROUP a. s. a David Beran se dále jedná o rozhodnutí ve věci Karlovarské minerální vody, a. s. ze dne 19. 3. 2004, sp. zn. S 224/03; Lumius spol. s. r. o. ze dne 9. 8. 2010, sp. zn. S 225/2009; BEST, a. s. ze dne 18. 3. 2011, sp. zn. S 29/2010; Karle Holoubek-Trade Group, a.s. ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. S 148/2011; GRADIENT GROUP s. r. o. ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. S 837/2014; Bohemia Energy entity a. s. ze dne 21. 1. 2016, sp. zn. S 104/2015) týkajících se rovněž správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS, ve kterých nicméně dle žalobce žalovaný uložil pokuty dle § 22a odst. 2 ZOHS v konečném důsledku (při srovnání s ukazateli jako výše obratu či zisku) mnohem přiměřenější, než tomu bylo

v případě žalobce. Žalobce předložená rozhodnutí doplnil i o kopie ročních účetních závěrek citovaných společností.

15. Za nadbytečné naopak krajský soud shledal žalobcem navrhované důkazy v podobě předložení originálů účetních závěrek všech citovaných společností, resp. důkaz znaleckým posudkem za účelem zjištění aktuálního vývoje ceny nafty na českém trhu, coby jedné z komodit, se kterou žalobce v rámci své podnikatelské činnosti obchoduje.

VI. Předchozí soudní řízení

16. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 5. 6. 2019, č. j. 29 Af 96/2016-225, kterým pokutu uloženou výrokem II. rozhodnutí předsedy ÚOHS snížil na částku 1 000 000 Kč, ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud nejprve konstatoval, že z hlediska „prosté“ zákonnosti uložená pokuta ob stojí; předseda stěžovatele se při jejím ukládání pohyboval v rámci zákonného rozpětí stanoveného v § 22a odst. 1 písm. d) ve spojení s § 22a odst. 2 ZOHS. Následně se krajský soud zabýval otázkou přiměřenosti pokuty a připomněl, že zákonodárce u sankce za porušení zákazu v § 18 odst. 1 ZOHS nestanovil její spodní hranici, čímž chtěl zjevně vyjádřit, že mohou existovat i případy, které budou svou společenskou škodlivostí a polehčujícími okolnostmi tak specifické, že bude možno uložit pouze symbolickou pokutu. Podle krajského soudu právě ony individuální skutkové okolnosti, které ospravedlňují uložení pokuty pouze v symbolické výši, v nyní posuzované věci existovaly. Koneckonců i předseda ÚOHS konstatoval, že v dané věci nastaly „do značné míry výjimečné“ okolnosti, které odůvodnily snížení původně uložené pokuty. Současně však – s ohledem na preventivní a represivní funkci pokuty – poznamenal, že žalobce se dopustil porušení důležité zákonné povinnosti, které se coby profesionál podnikající v České republice mnoho let, disponující dostatečnými peněžními prostředky k úhradě právních služeb, a to navíc za situace, kdy lze ve veřejně přístupné webové databázi žalovaného dohledat řadu rozhodnutí týkajících se porušení § 18 odst. 1 ZOHS, měla a mohla vyvarovat. Tyto úvahy krajský soud odmítl s tím, že jsou příliš paušalizující, popírají zásadu individualizace trestu a ve výsledku nemohou být důvodem pro neuložení symbolické pokuty. V opačném případě by se instrument v podobě uložení sankce v symbolické výši stal vyprázdňujícím prostředkem, v praxi v podstatě nepoužitelným. Po zvážení veškerých individuálních okolností věci krajský soud shledal uloženou pokutu „nepřiměřenou a neodpovídající obecné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce daném konkrétním případě.“
17. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalovaného citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 Af 96/2016-225, zrušil rozsudkem ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 204/2019-62 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že krajský soud překročil meze, které mu dává § 78 odst. 2 s. ř. s., a v rozporu s tímto ustanovením snížil žalobci uloženou pokutu, ačkoli se nejednalo o pokutu zjevně nepřiměřenou.

VII. Posouzení věci soudem

18. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, proto v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a v mezích žalobních bodů nyní projednávané žaloby (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) opětovně přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí předsedy ÚOHS, přičemž na základě takto opětovně provedeného přezkumu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. Krajský soud předně opětovně konstatuje, že v nyní projednávané věci, jak vyplývá ze správního spisu i z vyjádření účastníků řízení, není sporu o zjištěném skutkovém stavu, ani meritorním posouzení věci ze strany žalovaného ohledně spáchání předmětného správního deliktu ze strany žalobce. Je tedy nesporné, že žalobce učinil v období od 30. 5. 2013 do 18. 2. 2015 spojení

soutěžitelů, podléhající povolení dle § 18 odst. 1 ZOHS, se společností TRANSCARGO, s. r. o., před podáním návrhu na povolení tohoto spojení, čímž spáchal správní delikt dle § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS.

20. Podstatu nyní projednávané věci tvoří námitka žalobce, že pokuta uložená předsedou ÚOHS za tento správní delikt je nepřiměřeně vysoká, neboť v její výši předseda ÚOHS dostatečně nezohlednil specifické polehčující okolnosti případu a při snížení uložené pokuty vycházel z nesprávného právního posouzení rozsahu zákonem stanovené sazby pokuty (zejména pokud se jedná o její dolní sazbu) za spáchání předmětného správního deliktu. Posouzení této otázky se dle krajského soudu rozpadá do dvou rovin, jež představuje: i) posouzení zákonnosti uložené sankce a ii) posouzení, zda pokuta není zjevně nepřiměřená (žalobce totiž učinil moderační návrh podle § 78 odst. 2 s. ř. s.).
21. Ve vztahu k první otázce, týkající se zákonnosti uložené pokuty krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že z judikatury správních soudů vyplývá, že „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši.*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, či rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46). Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je tedy součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a proto jsou správní soudy oprávněny hodnotit námitky týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce pouze z hlediska zákonnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že „*při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.*“ [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. „*Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrání správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.*“ (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 77/2012-46, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2018, č. j. 29 A 250/2016-77).
22. Vázán těmito východisky krajský soud k bodu i) konstatuje, že uložená pokuta ve výši 4 906 000 Kč z hlediska „prosté“ zákonnosti ob stojí. Předseda ÚOHS se totiž pohyboval v rámci zákonného rozpětí stanoveného v § 22a odst. 1 písm. d) ZOHS, dle něhož „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako soutěžitel dopustí přestupku tím, že uskutečňuje spojení v rozporu s § 18 odst. 1*“, ve spojení s § 22a odst. 2 ZOHS, dle kterého „*za přestupek podle odstavce 1 písm. a), g), h) nebo i) se uloží pokuta do 300 000 Kč nebo 1 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období a za přestupek podle odstavce 1 písm. b), c), d), e) nebo f) pokuta do 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období, není-li dále stanoveno, že za přestupek podle*

odstavce 1 písm. b) se pokuta neuloží.“ Krajský soud má rovněž za to, že předseda ÚOHS pokutu také přezkoumatelným, uceleným a koherentním způsobem odůvodnil. Krajský soud proto konstatuje, že neshledal důvod pro zrušení napadeného výroku II. z důvodu jeho nezákonnosti a námitky žalobce zpochybňující tuto skutečnost tedy nelze považovat za důvodné (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

23. Poté, co krajský soud shledal uloženou pokutu za zákonnou, zabýval se otázkou, zda není zjevně nepřiměřená. Výše rekapitulovaná východiska judikatury správních soudů totiž nevylučují oprávnění soudu zabývat se otázkou přiměřenosti uložené sankce a tedy přistoupit k vlastnímu hodnocení kritérií ovlivňujících výši pokuty v situaci, kdy je žalobcem uplatněn návrh na moderaci ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., což bylo v nyní projednávaném případě splněno. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, přístup soudu se za dané situace do značné míry mění, neboť „*při moderaci trestu soud postupuje obdobně jako správní orgán: je nadán vlastním uvážením, a může tak zasáhnout do výše trestu, jako by jej sám uděloval. Tím, že trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje soud závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž vykonává svou zvláštní zákonnou pravomoc snížit sankci uloženou ve správním řízení nebo od ní plně upustit. Pokud soud k moderaci trestu za správní delikt přistoupí, je povinen též odůvodnit, v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu a na základě jakých kritérií dospěl k jim stanovené výši trestu; pouhé konstatování zjevné nepřiměřenosti trestu bez náležitého odůvodnění zakládá nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí pro nedostatek důvodů.*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004-82). Krajský soud nicméně považuje za nezbytné současně zdůraznit, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, či citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 A 250/2016-77).
24. Jak již bylo rekapitulováno, zatímco krajský soud v původním rozsudku č. j. 29 Af 96/2016-225 dospěl k závěru, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu nelze pokutu uloženou žalobci v nyní projednávaném případě považovat za přiměřenou, Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 5 As 204/2019-62, dospěl k závěru opačnému. Krajský soud proto, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), opětovně přistoupil k posouzení otázky zjevné nepřiměřenosti pokuty uložené žalobci, přičemž (s odkazem na východiska předestřená v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 204/2019-62) dospěl k závěru, že se o zjevně nepřiměřenou pokutu nejedná, a proto neshledal důvod k uplatnění moderačního oprávnění ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. a žalobu zamítl.
25. jak již bylo uvedeno, zákonná úprava spodní hranici sazby nijak nelimituje a u horní hranice sazby dává možnost volby mezi kritériem absolutní částky nebo podílu na čistém obratu. Předseda ÚOHS i žalovaný vycházeli z obrátového kritéria (viz odst. 61 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, resp. odst. 41 rozhodnutí předsedy ÚOHS). Žalobce není soutěžitelem – nepodnikatelem, který žádného obratu nedosahuje; naopak, je soutěžitelem založeným za účelem podnikání, který má čistý obrat, z něhož žalovaný logicky vycházel a stanovil horní hranici pokuty na 1,3 miliardy Kč, tj. 10% z celkového součtu obrátů, kterých v oblasti velkoobchodního prodeje pohonných hmot na území České republiky dosáhl žalobce ve spojení se společností TRANSCARGO s.r.o. To žalobce sám o sobě nijak nezpochybňoval. Uvedený způsob stanovení horní hranice sazby pokuty odráží potřebu reflektovat ekonomickou sílu soutěžitele a zajistit tak spravedlnost pokuty, která byla žalovaným, resp. jeho předsedou stanovena ve výši 4,9 milionů Kč. To znamená, že žalobci ve správním řízení byla uložena pokuta, která nedosahuje ani 1 % maximální zákonné výše; konkrétně jde o pokutu uloženou ve výši cca 0,3 % horní hranice sazby.

26. Obecně přitom platí, že čím nižší je pokuta, tím menší je pravděpodobnost, že soud shledá důvody pro její moderaci, neboť z principu bude obtížné dovodit její zjevnou nepřiměřenost, což potvrzuje též judikatura; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 – 62, č. 225/2004 Sb. NSS, podle něhož „za „zjevně nepřiměřenou“ nejspíše nebude možno považovat pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí“. Z citovaného nelze bez dalšího dovozovat, že by pokuta oscilující okolo 4 % zákonného rozpětí anebo nižší nikdy nemohla být pokutou zjevně nepřiměřenou; to platí tím spíše, je-li zákonné rozpětí značně široké, jako je tomu v případě žalobkyně, a i pokuta uložená ve výši 0,3 % horní hranice sazby se v absolutní částce pohybuje v řádu milionů Kč.
27. Na druhou stranu nelze přehlížet, že rozmezí pokuty se odvíjí od kritéria obratu, tj. od ekonomické síly soutěžitele, která je velmi podstatným hlediskem proporcionality a výsledné spravedlivosti pokuty, jak již bylo naznačeno výše (blíže srov. shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 96/2000-62, jakož i další relevantní judikaturu týkající se moderace trestu; srov. např. rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46, nebo rozsudek ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012- 23, č. 2672/2012 Sb. NSS, v němž je jasně uvedeno, že „smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlivosti sankce.“).
28. Krajský soud, ve shodě s Nejvyšším správním soudem nevyklučuje, že žalobci uložená pokuta mohla být v „ideálním“ případě nižší než 4,9 milionů Kč, ale tato skutečnost z ní ještě nečiní pokutu „zjevně“ (tedy výrazně, silně) nepřiměřenou. Předseda ÚOHS k uložení nižší či symbolické pokuty, kterou žalobce navrhoval v rozkladu (max. 1 milion Kč), nepřistoupil. Poukázal mj. na to, že žalobce se – coby profesionál podnikající v České republice řadu let a disponující finančními prostředky k úhradě právních služeb – dopustil porušení důležité zákonné povinnosti notifikace, resp. zákazu uskutečňování spojení podle § 18 odst. 1 ZOHS, což bylo opakovaně předmětem jeho rozhodovací praxe. Rozhodně se tedy nejedná o pochybení či praktiku, u které by pro její „novost“ bylo na místě přistoupit k uložení symbolické pokuty.
29. Základním východiskem při ukládání trestu je princip zákonnosti, k němuž přistupuje princip individualizace trestu. V rámci moderace trestu přitom soud zkoumá právě to, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda uložený trest odpovídá všem individuálním okolnostem věci. K tíži přitom pachatelů nelze klást skutečnost, která je obecným zákonným předpokladem jeho trestní odpovědnosti – zde: porušení důležité zákonné povinnosti ze strany soutěžitele (tj. žalobkyně, která je právnickou osobou účastnicí se hospodářské soutěže).
30. Krajský soud nicméně uzavírá, že k porušení uvedeného principu v nyní projednávaném případě žalobce nedošlo. Předseda ÚOHS pouze s odkazem na závažnost jednání žalobce, jeho povahu a finanční možnosti odmítl uložení pokuty v symbolické výši, kterého se žalobce domáhal; současně uvedl, že se žalobce mohl a měl protiprávního jednání vyvarovat. Nadto je třeba poukázat zejména na finanční možnosti žalobce a vůbec jeho ekonomickou sílu. Jedná se o velmi důležité kritérium, které rozhodně nelze vnímat jako příliš zobecňující či paušalizující. Majetkovou situaci je třeba zkoumat nejen z tohoto důvodu, zda uložená pokuta není pokutou likvidační, ale i proto, aby byla adekvátní. V soutěžním právu to platí o to více, že zde vystupují nejrůznější soutěžitelé, jejichž ekonomická síla může být (a v praxi bývá) odlišná, čemuž musí odpovídat i uložená pokuta, jejíž dostatečný účinek nelze podceňovat. Každá pokuta musí působit nejen preventivně, tj. musí přimět pachatele k nápravě, resp. odradit jeho i jiné osoby od páčání obdobných deliktů, ale též represivně; tzn., že by měla být do jisté míry citelná a zasáhnout určitým přiměřeným způsobem do poměrů pachatele – zde: žalobce.
31. Krajský soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu, že s jistou mírou zjednodušení by se dalo říci, že pokuta, která nebolí, nedává smysl, ledaže by se jednalo o

výjimečný případ a stačilo by uložení pouze symbolické pokuty. Ze správní praxe žalovaného, kterou dokládá odkazem na svá rozhodnutí ve věcech (i) *Lasselsberger Holding International GmbH*, (ii) *VTK GROUP a.s. a David Beran* a (iii) *BEST, a s.*, jež krajský soud jako listinné důkazy provedl při jednání, je zjevné, že v případech ukládání symbolických pokut se jednalo o skutečně výjimečné, nestandardní případy spočívající jednak v prvním porušení § 18 odst. 1 ZOHS, jednak v objektivních obtížích vztahujících se k notifikační povinnosti soutěžitelů. Smyslem kontroly spojování soutěžitelů je snaha o ochranu struktury trhu *ex ante*, tzn. předcházení živelnému spojování, což předpokládá velmi dobrou informovanost stěžovatele. Ta je zajištěna právě tzv. notifikační povinností, která vzniká na základě překročení hranice dosaženého obratu, a je pro celý proces kontroly a povolování soutěžitelů stěžejní; srov. zejm. § 13 až § 15 ZOHS. Je proto pochopitelné, že bylo-li splnění této povinnosti ze strany soutěžitele objektivně ztíženo, zohlednil žalovaný tuto skutečnost uložení symbolické pokuty. Tuto rozhodovací praxi, podle níž byla symbolická pokuta uložena v případech, kdy existovaly objektivní okolnosti, které problematizovaly splnění notifikační povinnosti, lze akceptovat a podle krajského soudu není možné vyloučit v budoucnu její rozšíření i na další případy, které aplikační praxe přinese.

32. V kontextu nyní projednávaného případu je ovšem potřeba současně zdůraznit, že žalobce porušil tzv. notifikační povinnost nikoli z objektivních důvodů, ale čistě subjektivně z důvodu opomenutí, za které logicky musí nést odpovědnost – a to i při zohlednění všech polehčujících okolností. Opomenutí je jistě lidsky pochopitelné v každodenním životě, avšak nelze přehlédnout, že spojování soutěžitelů se běžně neděje každý den; jde o podstatnou skutečnost, která může ohrozit pro soutěž vhodnou strukturu trhu, a proto ji nelze zlehčovat či omlouvat nedbalostí nebo nezkušeností na úseku akvizic, jak ve správním řízení uvedl žalobce. O tom, že jeho čistý obrat v rozhodném období významně převyšoval hranici obratu pro vznik notifikační povinnosti (1,5 miliardy Kč), nebylo žádných pochyb. Proto bylo pouze a jen na žalobci, aby postupoval podle zákona a své spojení předem notifikoval žalovanému. Uvedené platí tím spíše, že se jednalo o horizontální spojení – tedy situaci, kdy se spojují dříve samostatní konkurenti na témže trhu, což vede k přímému omezení počtu soutěžitelů a ke vzrůstu tržní moci fúzovaného subjektu či subjektu, který získal možnost vykonávat kontrolu. Také tuto skutečnost žalovaný dle krajského soudu správně zohlednil při posuzování závažnosti jednání žalobce, od něhož odvodil výchozí podíl obratu ve smyslu zásad pro stanovování pokut, který určil stejně jako ve věci *BEST a.s.* ve výši 0,1 % (v podrobnostech srov. odst. 76 a 107 odůvodnění rozhodnutí žalovaného, z něhož je patrné, že postupoval v souladu se stávající správní praxí a zásadami pro stanovování pokut, které jsou z hlediska transparentnosti a legitimního očekávání velmi důležité, i když mají jen charakter tzv. *soft law*. Jde o soubor pravidel, jež stanoví určitý směr, jak postupovat, aby ukládání pokut při narušení hospodářské soutěže nebylo arbitrární a nepředvídatelné. V tomto ohledu zásady pro stanovování pokut představují praktickou pomůcku, která však nesmí být příliš svazující pro aplikační praxi, jež musí přihlížet k individuálním okolnostem každého případu, a dále – a to především – nesmí být tyto zásady v rozporu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže; ten v rozhodné době v § 22b odst. 2 stanovil: „Při určení výměry pokuty právnické osobě nebo orgánu veřejné správy se přihlídně ke závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Dále se přihlídně k jednání právnické osoby nebo orgánu veřejné správy v průběhu řízení před Úřadem a jejich snaze odstranit škodlivé následky správního deliktu.“
33. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že zákon taxativně zakotvil dvě základní kritéria, k nimž se při ukládání pokuty přihlíží, a sice: (i) závažnost jednání pachatele a (ii) jeho spolupráci v průběhu řízení. Obě tato základní kritéria, jakož i další dílčí individuální okolnosti věci, správní orgány důsledně zvážily a nelze konstatovat, že by postupovaly v rozporu se zákonem a žalobci uložily pokutu ve zjevně nepřiměřené výši – i když je možné připustit, že mohl ještě více přihlídnout k polehčujícím okolnostem. Tato domněnka ovšem neopravňuje krajský soud k moderaci, jejíž úprava v § 78 odst. 2 s. ř. s. je velmi striktní, což setrvale potvrzuje i judikatura, podle které „pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla

„kvalitativně vyšší míry...“; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, a další výše uvedené rozsudky zdejšího soudu, z nichž plyne, že při moderaci pokuty nejde o hledání její ideální výše. Pokud by tak učinil a snížil žalobci uloženou pokutu, překročil by meze, které mu dává § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť se nejednalo o pokutu zjevně nepřiměřenou. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 5 As 204/2019-62: „Jakkoli je pokuta uložená ve výši 4,9 milionů Kč pro žalobci pokutou tvrdou a dosti citelnou, nelze současně dojít k závěru o její zjevné nepřiměřenosti, a to zejména s ohledem na závažnost jeho jednání, jakož i celkovou ekonomickou sílu žalobce a jeho působení na relevantním trhu velkoobchodního prodeje pohonných hmot (automobilových benzínů a motorové nafty), jehož struktura se v důsledku spojení soutěžitelů (žalobce a společnosti TRANSCARGO s.r.o.) nepochybně změnila. Skutečnost, že z hlediska hospodářské soutěže nakonec nešlo o změnu negativní či zakázanou, neboť tato byla ex post povolena, není rozhodná, stejně jako to, že žalobce se již „poučil“ a při další akvizici (společnosti DRACAR CZ a.s.) zákon neporušil; k následnému jednání žalobce a jeho nápravě je možné přiblížnout, nicméně dodržování zákona je jeho základní povinností, jež nemůže odůvodnit uložení pokuty pouze v symbolické výši.“

34. Pokud žalobce zmiňuje specifika týkající se trhu velkoobchodního prodeje pohonných hmot, u něhož jsou minimální marže, již jen pro úplnost krajský soud dodává, že zisk žalobce (tj. marže snižená o náklady spojené s prodejem pohonných hmot) se i přesto pohyboval v řádu několika desítek milionů Kč. Uložená pokuta tak nejen že nebyla likvidační, ale ani zjevně nepřiměřená ve vztahu k majetkovým poměrům žalobce, závažnosti jeho jednání a dalším relevantním okolnostem věci. Proto nejsou dány podmínky k provedení moderace pokuty.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (to platí i ve vztahu k řízení o kasační stížnosti), pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Dana Janků